

Sárkány Márta

KÉPEKEMLÉKEKEMLÉKKÉPEKEMLÉKEKEMLÉKKÉPEKKÉPEK

mindenfehérvakítóanfehéracsempeafalonaköpenyaháló
ingemlelhajtomfejemhálóingemrésénátlátompetyhüdthas
amralógóméllemolyanocsmányhogynevetnemkell

- Kedvesem, figyeljen! - a fehér hang hozzám szól.

Ezt a képet ismerem

Játszottam én is

A redőny résein belopódzó fényben átlátszó volt a ke-
zem

Egész este a reggeli játékra vágytam

Az esték szomorúak voltak

Nem volt ott anyám

- Ne bőgj, nem vigasztallak, mint anyád! - Nagymamám
kemény hangjára elhallgattam.

Befelé csorgott a távollét, az egyedüllét, a hiány.

És a remény. Hogy jön. Ertem jön. Elvisz.

Kis puffanás a dunyhán.

Cukor.

Nagymamám engesztelése az egésznapos gonoszko-
dásért.

Bárcsak olyan lenne, amilyen reggel a párnája alatt la-
pult.

Zselés, csokoládéval bevonva. A megdöbbenéstől lopni
sem tudtam.

Ez más. Töltetlen savanyú.

A karácsony. A várva várt KARÁCSONY.

Az egész család otthon. Nagymamám a főhelyen.

Mellette nagyapám.

Nem beszélnek.

Soha nem beszélnek egymással.

Én vagyok a közvetítő.

Eridj, mondd meg nagyapádnak.

Eridj, mondd meg nagymamádnak.

Csak ülnek az asztalfőn.

És hallgatnak.

A szükség megtöri a hallgatást.

Osztozkodnak.

Ez kevesebb. Nem, mind odaadtam.

Kiabálás, vita, veszekedés. Trágárság, ütlegelés.

Fülemre szorítom kezem. Szaladnék. Futnék.

A tizes ott van közöttük a földön.

- Kedves, nem mond nekem semmit? - A fehér hang tü-
relmes.

Szépek a képek.

Én szebbet tudok.

Becsukom a szemem.

Kék olvad zöldbe, vörös körök halványsárgába mennek
át, bordó fejű, fehér csipkesapkás egysejtűek kergetőz-
nek lila, rózsaszín, zöld, kék, sárga amőbákkal.

- Mi jut eszébe róla?

A csók.

Királylány voltam.

Anyám királyfi.

Szerelmeskedtünk.

Összeért az orrunk.

Nevettünk.

Hátrahajtotta fejét. Gyönyörű foga megvillant.

Belefúrtam arcom a hajába.

Tündérhaj.

Arcomba leng.

Apa, apu, apukám

hol vagy,

hová bújtál,

gyere elő,

soha többé nem leszek rossz,

apa, apu, a...

A macska ott mosakodott a teraszon.

Nagymamám botját felemelte, magasról suhintott le.

A macska vinnyogva, sántítva, megalázva menekült.

Nagymamám mindenkit gyűlölt, aki férfi.

Gazdag volt.

És büszke.

Nagyapám megbocsáthatatlanul fiatal és bohém.

Ezt nagymamám nem tudta feledni.

Nagyapám később rájött, jobb a halál.

Egy évvel később nagymamám büszkesége

véres, bűzös székletével eltávozott

végbelén,

aztán eltávozott

ő maga is.

Nem értem.

Nem tudom.

Hova lett a királyfi.

Elhízott.

Szürke, fekete ruhákban járt.

Orrán kitágultak a pólusok.

- Földieperorrú - mondtam, és

össze akartam dörzsölni
 az orrunkat.
 - Nagymellű.
 Ezt ő mondta. Nekem.
 Nem ért hozzám,
 de ellökött.
 Kamaszkorom sérelmei. Az el nem dugható hegyek.

Tőle kaptam. És apámtól.
 És most nekem rója fel.
 Nyelem a könnyeimet.
 A királyfi már nem szeret.

Ölembe ülnek.
 Hideg a lábacskaik.
 Puha pléddel körbefonom magunkat.
 Kotlós a csibéivel.
 Gyöngyök gurulnak szájacskáikból
 Kezük nyakam körül.

Biciklin ül. Szaladok mellette. Lehagy. A győzelem
 megmármorosítja,
 Hátranéz. Hív. Nevet. Nem Erem El!
 Csikorgás.
 Késő.
 Ívben repül.
 Feje kop-
 pan
 és
 mint egy
 dinnye
 szét-
 válik
 keze
 radír
 az
 asz
 fal
 ton

Ezt nem akartam.
 Bocsnát, kérem. Hányanom kell.

Maga hülye, hülye, hülye,
 mit akar, akar, akar,
 nem engedem, hogy jobb legyen, legyen, legyen.

Minden éjjel felébredek

dolgozni csak pontosan
 úgy akartam
 és szépen
 úgy akartam
 ahogy a csillag megy az égen
 úgy akartam

úgy érdemes
 nem érdemes

Megbuktam. Mindig és mindenhol megbuktam.

Belebújtam a szerelmedbe,
 mint egy meleg nagykabátba.
 Ne vedd vissza.
 Fázom.

Mindenem maradt a két kis kéz,
 az ártatlan két szem.
 Törékeny testét magamhoz ölelem, forgok vele.

Nem bírom ki, hogy kínja legyen, meg kell tennem
 előttem menjen
 az ablakon keresztül röpitem.
 Szabadságot adok neki.
 A végtelent.
 Varkocsa lobog.
 Zuhan és nevet
 Rám nevet

még most is szeret

szoknyája lebeg, körbefonja
 a két varkocs megáll

szoknyája halotti lepel

Ezt akartam
 Meg kellett tennem
 Mi lett volna vele nélkülem

Fehér köpenyben megállok fehér vaságyam mel-
 lett
 Simogatom összegörnyedt testem
 aludj, pihenj.
 Én félek!

Ölelkezem magammal.
 Kinek adjam torzszülött gondolataimat?
 Imát mormolok
 uram add, hogy ne féljek másoktól, mások ne féljenek
 tőlem,
 add, hogy ne fogjanak rám mások fegyvert, ne fogjak
 másokra fegyvert.

Ne szorítsak a halántékomhoz fegyvert.

Látommagamazágybanfekszemkihullikafogammegkopa
 szodomsüketleszekmegvakulokelvezstemkezemlábamka
 rommárrégenelvesttettemönmagam

a sarokban ülök egy sámlin és nyüszíték.